

«Sé de qui m'he fiat»

En Ferran Parcerisa Pujol és un dels vint-i-cinc fidels de la prelatura de l'Opus Dei que van ser ordenats el dissabte passat a Roma. Català, nascut a Barcelona l'any 1991. Va estudiar al Col·legi Viaró i a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura del Vallès (UPC). En aquesta entrevista comparteix com ha estat el camí fins a arribar aquí.

25/05/2023

Hi ha tantes històries de vocació com persones. La d'en Ferran Parcerisa, recentment ordenat a Roma, n'és una. El detonador per donar un Sí a la crida del Senyor poden ser molts i ben diversos. Tanmateix, sovint, més que d'una detonació es tracta d'una decantació, que es produeix senzillament en la maduració gradual de la fe i l'amor, a través de l'oració i amb l'exemple de persones que estan a prop teu i t'estimen. Sembla ser el cas de mossèn Ferran.

Com resumiria el camí fins aquest sí al sacerdocí?

Ha estat un *viatge* tranquil. Com diem a casa “de mica en mica s'omple la pica”. Déu m'ha portat cap aquí a poc a poc. Han estat molts petits passos, dia rere dia. Coneixent que tot de cop podia causar-me espant, em va fer veure a poc a poc el que en cada moment podia assumir.

En aquest temps, he tingut la sensació semblant a quan un amic et convida a sortir d'excursió: no penses en renúncies, tu hi vas perquè l'important és fer camí amb Ell. Després cada tram és una sorpresa preparada per algú que et coneix i t'estima.

Una altra expressió que m'ha acompanyat darrerament és la veu de ma mare dient “nen *sisplau*, a parar taula”. Em va fer gràcia quan vaig aprendre a resar en llatí la jaculatòria “***Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!***” (“*Cor dolcíssim de Maria, prepareu-nos un camí segur*”). En concret, però, la decisió clau en el meu camí la vaig prendre per la festivitat de Montserrat. Com si la Moreneta, com a bona mare, senzillament em digués: “*va sisplau, para taula*”.

Cal ser especial per ser prevere al segle XXI?

Res d'especial, el mossèn és una persona normal i corrent, tant gamarús com qualsevol altre. Per això, necessitem molt l'oració de la gent, si us plau no deixeu passar un sol dia sense una petita oració per nosaltres.

El mossèn senzillament ha sentit la crida del Senyor a servir els seus germans i ha sigut prou foll per seguir-lo tot i veure que la tasca encomanada el supera per tots costats. En el meu cas, com a sacerdot, aquest servei principalment consistirà a fer present Crist sacramentalment: especialment en l'aliment de l'eucaristia i el perdó en la confessió.

Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola amics en aquest camí tranquil?

La família és el pilar fonamental de l'existència humana. Sense tot el sentit cristià transmès amb senzillesa i força en la vida dels meus avis, pares, germans... suposo que no hauria vist de manera tan natural aquesta crida.

En aquesta època “d'*influencers*” per a mi veure de prop vides plenes de sentit i amor m'ha ajudat a entendre existencialment com totes les lleis de Déu no són imposicions capritxoses d'un sistema, sinó senzills consells d'un Pare que només vol la nostra felicitat. Cal dir que després la vocació transcendeix tot això, Déu ens crida a sortir per als altres. No és qüestió de mantenir “el nostre ambient”, sinó portar aquesta felicitat a la resta del món.

Segons tinc entès ha fet la tesina o tesi sobre Gaudí. Podria compartir alguna idea que l'hagi captivat? L'art, la bellesa, és un camí cap a Déu?

Gaudí té la forta convicció de ser col·laborador amb Déu en la continuació de la Creació. No només en la seva obra arquitectònica, sinó amb la seva pròpia existència.

M'agrada veure així la meua vida com “un temple que neix”: que es va construint, a poc a poc, si deixo fer al veritable Arquitecte.

En aquest sentit, per col·laborar no s'ha de voler ser original en el sentit de fer coses extravagants, sinó com deia Gaudí: «L'originalitat consisteix a retornar a l'origen; de manera que original ho és aquell que amb els seus mitjans torna a la simplicitat de les primeres solucions». Ser original en aquest sentit seria ser autèntic. Ser autènticament nosaltres, com vam ser pensats i estimats des de l'eternitat.

El Papa Francesc a Christus vivit explica que Jesús ens regala una invitació a formar part d'una

història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries. Veu així la seva vocació?

Alguna vegada he fet servir el símil d'una cançó coral cantada a veus. Cada veu és important i única, però no s'ha de perdre mai el sentit global de la cançó. Les veus soles acostumen a sonar malament, com desafinades... és la unió de les diferents veus que fan l'harmonia.

Avui en dia sembla que tots hem de destacar, ser l'enxaneta de cada castell. Quan el que necessitem és més base, pilars ocults que ajuden els altres a estar més amunt. M'agrada veure la meva vida així, com una veu de baix, constant i que no es fa notar, però que vol ajudar a mantenir el cant. Potser aquesta és la clau “seguirem cantant, seguirem somiant, escoltarem la llum, mentre el món es mou dins els Seus ulls” (m'agrada versionar així la cançó de

Sopa de Cabra). La Història és en mans de Déu, només tenim motius per l'esperança.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

En concret la crida és la font de la llibertat. La vida mateixa ja és una crida, la clau és adonar-se que aquest convit neix en un Amor infinit per nosaltres, que només vol la nostra felicitat, que sigui la més plena possible. L'Amor de Déu té molt a veure amb la maternitat i la generació humana, potser ara mateix hem perdut una mica el sentit de tot això, i tot plegat veiem dicotomies on no n'hi ha, i problemes on precisament tenim la solució. Justament som lliures per poder respondre per amor a l'Amor.

Com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Vivint amb responsabilitat la personal vocació baptismal a la santedat. En aquest món nostre, que ha perdut una mica el seny, l'amistat sincera d'un cristià és font de llum i calor per molta gent. No tinguem por, la gent ens necessita i quan troba aquesta “originalitat” en les nostres vides recobra esperances perdudes. Seria injust amagar aquest tresor. Cal mostrar, amb la senzillesa dels primers cristians, com la nostra Fe és el motor i raó de la nostra felicitat, i esperança en els moments obscurs, que sempre n'hi ha.

**Ja té data i lloc per la Missa Nova?
Sap on anirà un cop ordenat?**

La veritat és que no ho sé encara, però segurament a finals de juny estaré uns dies per casa. Missa Nova, bufa ja veuré: la parròquia, el col·legi, el poble..., es farà el que bonament puguem.

Després..., per ara un anyet més per acabar estudis de doctorat a Roma crec que no me'l treu ningú. Més endavant, Déu dirà. Com deia abans, Ell té la ruta clara, però encara no me l'ha explicat del tot. Però ben segur que serà entretingut. Sé de qui m'he fiat.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-
mossen-ferran-parcerisa-2/](https://dev.opusdei.org/ca/article/entrevista-mossen-ferran-parcerisa-2/) (07/08/2025)